

har bemægtiget sig en eller anden særdeles Lem paa Legemet, som han selv boer i, og lader sin Magt fornemmelig see udi. Thi endskiønt det for mange og store Aarsagers Skyld er meget vanskeligt nu i disse sidste Tider at gjøre Forskiel paa Aanderne og ret til Grunde at udforske saadanne Satans legemlige og personlige Besættelse i Menneskene, saa kan dog en Guds Tiener ikke lettelig fare vild derudi, naar han spørger Gud til Raads derom og indretter sin Prøve efter Guds Ord, hvori alle Satans Anslag mod Menneskene ere os af Gud selv forud aabenbarede tilligemed en kraftig Recept og Lægedom imod enhver af dem. Og da saadanne Dievle ikke fare ud uden ved Bøn og Faste, saa skal en Guds Tiener fornemmelig tilholde saadanne Anfægtede, at de af al Magt imodstaae Satan, og med en Hiertens andægtig og ivrig Bøn holde Gud deres himmelske Fader deres store Nød og Elendighed for, at han dog for Christ Skyld vil forbarne sig over dem. Og skal Bispen til den Ende forfatte en særdeles Bøn i sligt Tilfald for den Anfægtedes naadige Befrielse, efter Guds behagelige Villie, hvilken Præsten, tilligemed andre hosværende Guds Børn, til det mindste tvende Gange hver Uge med tilbørlig Iver og Andagt paa sine Knæ skal bede inde hos den Anfægtede, og slutte med Herrens Bøn og Velsignelsen over den Lidende. Ellers skal de nærmeste Venner og de, som ere i Huset, 2de Gange hver Dag læse samme Bøn for ham. Iligemaade skal og i alle Bedestunde, saavelsom og til hver Prædiken, gjøres Bøn for samme Menneske, baade for og efter Prædiken, ikke alene i den Sogne-Kirke, som Personen er udi, men endog i alle andre Kirker der i Byen, saavelsom i alle Herreds-Kirkerne der omkring, om det er paa Landet; Dog skal den Syge og Anfægtede ikke personlig opføres til Kirken, mens samme Bøn holdes, som andensteds brugeligt har været, med mindre det for sær Aarsags Skyld saaledes maatte vorde befalet, paa det Menigheden med des større Iver og Andagt maatte gjøre deres Bøn for ham. Dersom den Anfægtede med sin Ugudelighed selv har voldet sig denne store Fristelse, at han enten har indgaaet en særdeles Pagt med Satan og i saa Maade forbundet sig godvillig til hans Tieneste, eller og han med anden Ugudelighed har givet Satan Rum til sit Tyrannie at forøve mod ham, da skal Præsten altid af Guds Ord holde ham for, hvor grovelig han deri har syndet imod Gud, vise ham, hvad Magt Satan har over Guds Foragtere etc. Men har han

været gudsfrygtig og af et christeligt Levnet, saa at ingen kan sige, at han selv har forarsaget sig denne Elændighed, som et Vredes Tegn fra Gud og en retfærdig Straf for nogen grov dievelsk Gierning, da skal Præsten flittig trøste ham af Guds Ord og vise ham, at Gud endog for særdeles Aarsager ofte saaledes tilstæder de Gudfrygtige til en Tiid at plages af Satan etc. Og dersom Præsten da finder den Anfægtede saaledes beskikket fuld af Troe og Kierlighed til Gud, taalmodig under Korsets Byrde, frimodig og nidkær mod sin Fiende, og særdeles begierlig efter sin Frelseres Jesu Christi helligste Legems og Blods Deelagtighed, da kan han undertiden betiene ham dermed, naar han er fri for den Ondes Anfægtninger, og kan agtes best beqvem dertil. Hverpaa han efter en kort Paamindelse slutter med Herrens Bøn og Velsignelsen over den Anfægtede, hvilke Præsten altid gjør, saa tit han forlader ham.

#### IV Art.) Om Fanger og Misdædere.

Præsterne skal nogle Gange besøge de Fangne og Misdædere, som sidde paa deres Liv i Fængsel for deres begangne Synder, førend de meddele dem Sacramentet, paa det de med en god og christelig Beredelse kan annamme det. De skal for alle Ting flittig formane dem til Sandheds rette Bekiendelse, at de ikke undsee sig for Verden og qvæle Synden hos sig selv, hvormed de lægge Synd paa Synd og opvække Gud til større Hævn og Vrede over sig, dersom de forhærde sig imod Gud og give Satan Rum hos dem, i det de imodstaae Sandhed og tale Løgn; Men at de aabenbarligen vedstaae deres Forseelse og give Gud Ære, paa det de ikke skal besvære deres Samvittigheder i Døden og saaledes rykkes bort herfra i deres Sinds modvillige Forhærdelse. Dernæst skal de formane dem til en sand og retskaffen Anger og Ruelse over deres begangne Misgierninger, m.v. (efter den her anførte Forskiift). Naar de ere dømt, skal Præsten tit og ofte besøge dem, og med al Fliid drive derpaa, at de nu alvorligen afbede hos Gud deres begangne grove Synd og Forseelse, og med en fri Villie undergive sig den afsagte Dom, den de med al Rette have fortient, m.v. Siden, om de det begiere og sig dertil christelig berede, betienes de med Sacramentet, førend de henrettes, med lige Ceremonier, som tilforn hos de Syge er ommeldt, og bliver Præsten fremdeles hos dem, at trøste dem, syng, læse og bede med dem; men saafremt de